

saj je le stežka prekladal podplate. Gobec je nosil nizko pri tleh, kakor da voha za človekom, ki ga vodi. Oči so mu gledale žalostno, potrto. V nosnem hriplju mu je tičal obroček. Za obroček je bila pritrjena veriga. Konec verige je bil v človekovih rokah. Vodil je medveda kot psička.

Capljač ni nehal zijati. Zdelo se mu je, da mora biti človek vendarle strašno močan. Ulovil je medveda in ga vodi po svetu.

»Ata!« je poklicala Cmokačka.

»Molči, saj ni ata!« jo je bratec rahlo udaril po gobcu. »Boš tiho!«

Stari medved ju je najbrže slišal. Morda ju je tudi zavohal. Oči so se mu veselo zasvetile. Gobec je obračal v grmovje. Ustavil se je in vlekel za verigo. Bilo je videti, da se upira in noče dalje.

Človek se je razjezil. Ošvrknil je medveda z bičem.

»Hej, Plešimož!« je zakričal. »Kaj ti je palo v glavo, mrcina stara?«

Medved se ni več upiral. Šel je dalje.

Človek in žival sta izginila za ovinkom.

Tedaj je Capljač skočil na nóge. Pograbil je Cmokačko in tekkel z njo, kar so ga nesle šapice.

Bilo ga je strah. Ni vedel, kaj naj si misli o tem, kar je videl. (Dalje.)

S. P.:

Cigančkov sveti večer.

*Tin — tan,
struna razglašena,
poj mi pesem
o nebesih,
o Detetu božjem
v tihih jaslih.*

*Tin — tan,
Dete sveto
se smehlja mi,
ker ga boža
mehka pesem
uspavanka.*

*Tin — tan,
tihi veter,
v vetru pesem —
bolna prošnja,
tak je sveti
moj večer.*

Peter Krížman:

Jezušček — ubožec.

*Vi, ubogi bratci,
revne ve sestrice,
čujte zdaj novice:
Bratca smo dobili.
V noči sred tišin,
v revni štalici
se rodil kraljev je Sin,
naš novi Bratec.*

*Ah, ne govorite,
da so vaši bratci
revni le ubožci,
ne sinovi kraljev.*

*Bratca smo dobili.
V noči sred tišin,
v revni štalici
se rodil je božji Sin,
brat Jezušček — ubožec.*

S. P.:

V belem mraku.

Sneži.

*Snežinka, bela zvezda, poletava
rahlo v tihi mrak.*

Na okno trka njen svetli blesk

in vabi v daljo belih cest.

Njen mehki dih poljubi lica —

o, vse tihe želje z njo so pohitele.